

КО ЈЕ КО

Давид Албахари (1948, Пећ), приповедач, романсијер, есејист, антологичар, преводилац са енглеског језика. Објавио је на српском језику (само прва издања): књиге прича и изабраних прича: *Породично време* (1973), *Обичне љиче* (1978), *Ојис смрти* (1982), *Фрас у шуји* (1984), *Једносљавносћ* (1988), *Пелерина* (1993), *Изабрane љиче* (1994), *Необичне љиче* (1999), *Најлејше љиче Давида Албахарија* (2001), *Друји језик* (2003), *Сенке* (2006), *Сваке ноћи у друјом праду* (2008), *Нема љесма* (2009), *Књија о музици* (са Жарком Радаковићем, 2013), *Мале љиче* (2013), *Пројушћена љичлика* (2013), *Нове мале љиче* (2016); романи: *Судија Димиљријевић* (1978), *Цинк* (1988), *Крајка књија* (1993), *Снежни човек* (1995), *Мамац* (1996), *Мрак* (1997), *Гец и Мајер* (1998), *Свејски љушник* (2001), *Пијавице* (2005), *Марке* (за младе, 2006), *Лудвиј* (2007), *Браји* (2008), *Ћерка* (2010), *Конљролни љункји* (2012), *Живољинско царсљиво* (2014) и *Данас је среда* (2017); књиге есеја: *Прејисивање свејша* (1997), *Терей* (2004), *Дијасљора и друје сљвари* (2008), *Људи, прадови и шљошља друјо* (2011) и *Про-за о љрози – фрајменљи о крајкој љичи* (2017); књиге за децу: *Ема и јез који несљјае* (2008, са Душаном Петричићем), *Ни дан без чуда* (2010); књигу: *Срљске народне бајке* (са Д. Великићем, О. Олтванљијем и Д. Тушевљакловићем и А. Гловацки, 2012); монографске књиге: *Давид Албахари: Памљивек* (2011), *Давид Албахари (водич кроз љоељички и инљимни свеј*, 2012). Књижевне награде: НИН-ова награда за роман године, Андрићева награда за књигу прича, Награда „Станислав Винавер“, Награда „Бранко Ћопић“, Награда Народне библиотеке Србије за најчитанију књигу године, Награда града Београда, Виталова награда за књигу године. Међународне књижевне награде: Награда „Балканика“, „Мост-Берлин“, „Стефан Митров Љубиша“ и „Виленица“. Заступљен у бројним српским и светским антологијама и зборницима. Књиге су му преведене на осамнаест светских језика. Превео је на српски језик многа дела савремених британских, америчких, аустралијских, канадских и израелских аутора. Члан је САНУ (ван радног састава). Живи у Земуну.

Иван Анљић (1981, Јагодина), студирао је књижевност и филозофију у Београду и Љубљани. Објавио је књиге кратких прича *Тонус* (2009) и *Мембране, мембране* (2016). Приче су му преведене на енглески, немачки, пољски, словеначки, румунски и албански језик и уврштене у домаће и стране антологије и зборнике. Уређивао је часопис *Знак* на Филолошком факултету у Београду. Сарадник је на пољу књижевности Српског културног центра „Данило Киш“. Преводи са словеначког језика. Живи и ради у Љубљани.

Владимир Арсенић (1972, Београд), магистрирао компаративну књижевност на Телавивском универзитету. Био је редовни је критичар интернет портала *e-novine.com*. Писао за Трећи програм ХРТ-а, *booksa.hr*, *proletter.me*, *Quorum*, *Бејшон*, *Пешчаник*, *versopolis.com*. Објавио је књигу књижевних критика *Ељике љриљовегања* (2019). Текстови су му превођени на словеначки и албански. Преводи са енглеског и хебрејског. Са Срђаном Срдичћем води Радионицу креативног писања у Тополској 18 и издавачку кућу „Партизанска књига“. С пријатељима уређује књижевни часопис *Улазница* који излази у Зрењанину.

Драјан Бабић (1987, Карловац), основне и мастер студије завршио на Одсеку за англистику Филозофског факултета у Новом Саду. Бави се есејистиком и књижевном критиком, члан је уредништва часописа *Домейли* и програмски уредник Сомборског књижевног фестивала. Објавио је књиге прозе *Твиљер љиче* (2014) и *Twitter љиче 2.0* (2017). Живи у Новом Саду.

Аријана Божовић (Београд), дипломирала је на Одсеку за англистику Филолошког факултета у Београду. Објавила је преводe прозе Форда Медокса Форда, Грејама Грина, Елија Визела, Џ. М. Куција, Пенелопи Фиццералд, Џона Банвила, Џенет Винтерсон, Ијана Макјуана, затим преводe поезије Вилијама Карлоса Вилијамса, В. Х. Одена, Адријен Рич, В. Г. Зебалда и Теда Хјуза. Добила је награду „Милош Н. Ђурић“ 2003. за превод романа

Ијана Макјуана *Искуљење* и награду „Михајло Ђорђевић“ 2007. за превод Макјуеновог романа *Субиша*. Живи у Београду.

Пип Вилијамс (*Pip Williams*; Лондон), коауторка социолошке студије *Work, Rest and Play in Australia Today* (2012) и ауторка књиге мемоара *One Italian Summer* (2017), као и романа *The Dictionary of Lost Words* (2020). Поред тога, објавила је и путописне есеје, приказе књига, флеш фикцију и поезију. Живи између Велике Британије и Аделејд Хилс у Аустралији.

Мирјана М. Вучковић (1970, Београду), дипломирала је енглески језик и књижевност на Филолошком факултету у Београду. Од 1995. до 2001. године била је запослена на Факултету за спорт и физичко васпитање Универзитета у Београду као предавач на предмету Енглески језик, и као секретар и преводилац у часопису *Физичка култура*. Од октобра 2001. године запослена је као лектор на Филолошком факултету Универзитета у Београду. Докторску дисертацију под насловом *Сусрећ са Другим у научнофантастичним делима Урсуле Ле Гвин* одбранила је 2020. и стекла звање Доктора филолошких наука. Излагала је радове на шест међународних конференција и објавила више стручних и научних радова и превода.

Рагмила Гикић Пејровић (1951, Врбас), пише прозу. Објављене књиге: *Ошворише Јеленине љозоре* (1978), *Намасће, Индијо* (1984; путописна проза, преведена на русински 1986), *У Фрушкој јори 1854* (1985; дневник Милице Стојадиновић Српкиње), *Милица–Вук–Мина* (1987), *Разговори о Индији* (1989), *Прејиска Милице Стојадиновић Српкиње са савременицима* (1991), *Искусћа љозе* (1993; разговори са прозним писцима), *Токови са-времене прозе* (2002; разговори са прозним писцима), *У љозри за љавним јунаком* (2003; приче), *Српкињин круј кредом*, (2006; песме и проза посвећени Милице Стојадиновић Српкињи), *Библиографија радова о Милице Стојадиновић Српкињи* (2007), *Дневник Анке Обреновић* (2007), *Ликови у Дневнику Анке Обреновић* (2007), *Здраво, Индијо* (2008), *Живој и књижевно дело Милице Стојадиновић Српкиње* (2010), *Сшара прича* (2013, приче), *Кореја post scriptum* (2014), *А ље је Чехов? – разговори о љрози* (2015), *Вијешнам и девеш змајева* (2016) и *Кришча љамћења* (2017). Добитница је награда: „Слободна Војводина“, „Искра културе“, „Повеља

за вишегодишњи стваралачки и научни допринос“, „Медаља културе за очување културног наслеђа“. Живи у Новом Саду.

Снеја Гунев (*Sneja Gunew*), дипломирала је у Мелбурну, магистрала у Торонту, а докторирала у Њукаслу. Објавила је велики број радова о мултикултуралности, постколонијализму и феминистичкој критичкој теорији. Предаје на Катедри за енглеску књижевност и женске студије Универзитета Британске Колумбије у Канади. Уредила је неколико антологија аустралијске женске и мултикултурне књижевности: *Feminist Knowledge: Critique and Construct and A Reader in Feminist Knowledge* (1991), *A Bibliography of Australian Multicultural Writers* (1991), *Striking Chords: Multicultural Literary Interpretations* (1992) итд. Објавила је студије *Framing Marginality: Multicultural Literary Studies* (1994) и *Haunted Nations: The Colonial Dimensions of Multiculturalisms* (2004). *Post-Multicultural Writers as Neo-cosmopolitan Mediators* (2019).

Преггај Ж. Вајаић (1973, Нови Сад), дипломирао је књижевност на Филозофском факултету у Новом Саду, а до сада је објавио књиге: *Пресовање сенки* (2011), *Зов љолугелџ соколара – мимолоије и сумајшреске* (2012), *Кћи Риџороза* (2020) и, заједно са Браниславом Зукићем, *Куцањ у љразно – речник маријнализма* (2014) и *Паранојева барка – речник маријнализама* (2017). Живи у Бачкој Паланци.

Владислава Горгић Пејковић (1967, Сремска Митровица), редовна професорка енглеске и америчке књижевности на Филозофском факултету у Новом Саду, где држи курсеве из области шекспирологије и савременог англоамеричког прозног стваралаштва. Бави се књижевном теоријом и историјом, књижевном критиком, публицистиком и превођењем са енглеског. Магистрала је на прози Рејмонда Карвера на Филолошком факултету у Београду године 1994, а докторирала на Филозофском факултету у Новом Саду 1998. на теми „Прича и приповедање у краткој прози Ернеста Хемингвеја“. У највише академско звање, звање редовног професора, изабрана је у октобру 2008. године. Пише студије, есеје, књижевну критику и преводи с енглеског (С. Џоунс, Е. Бити, Е. Барџис, Е. Хемингвеј, В. Шекспир, В. Алан и др.). Објављене књиге: *Синшакса љишине: љоешча Рејмонда Карвера* (1995), *Хеминвеј – љоешча крајке приче* (2000) *Коресџонгенција – љокови и*

ликови *постмодерне прозе* (2000), *Виртуелна књижевност* (2004), *Књижевност и свакодневица* (2007), *Виртуелна књижевност II* (2007), *На женском континенту* (2007) *Формирање* (2009), *Мистика и механика* (2010) *Увод у родне теорије* (*уџбеник, тринајтог*) (2011). Живи у Новом Саду.

Драгослав Деговић (1963, Земун), након окончаног студија журналистике у Сарајеву, радио је као уредник у тузланском „Графичару“. Године 1992. отишао је у Немачку, где је магистрирао на интердисциплинарном одсеку Europastudien Универзитета у Ахену. Преводи лирику и прозу са немачког, а есејистичке и књижевне текстове пише и објављује и на немачком језику. Објавио је следеће књиге песама: *Изађимо у јоље* (1988), *Циркус Европа* (1990), *Von edlen Mördern und gedungenen Humanisten* (*О њименим убицама и најмљеним хуманистима*), 44 *Gedichte/Ћјесме & 1 Essay/есеј* (1997), *Kawasaki* за *Wuktana Dedowitscha* (2003), *Café Сумајра* (2005), *Динарски Буга* (2008), *Концерти за клавир и диџериду* (изабране песме и нове песме, 2010), *Gloria mundi* (2013), *Усјање* (2013) и *Унутрашњи исјок* (2015). Потписао је и избор савремене приче из БиХ који је у Клагенфурту 1999. објавила издавачка кућа „Драва“. У Аустрији је књига изашла под називом *Das Kind. Die Frau. Der Soldat. Die Stadt*, сплитски *Feral Tribune* је исти избор објавио под називом *Евакуација*, а у Београду је објављена под насловом *Под џирџиском*, у издању „Просвете“ и „Алтере“. За збирку песама *Café Сумајра* 2005. додељена му је годишња Награда Друштва писаца БиХ. Поезија му је преводена на немачки, енглески, пољски и норвешки. Заступљен је у неколико избора босанскохерцеговачке поезије, као и у антологијама српског песништва 20. века објављеним у Немачкој и Пољској. Живи у Београду.

Мирко Демич (1964, Горњи Класнич код Глине, Хрватска), објавио је књиге прозе: *Јабуре Хесјериде* (1990), *Сламка у носу* (1996), *Ћилибар, мед, оскоруша* (2001), *Ајокрифи о Фуријули* (2003), *Слује хировијо лучоноше* (2006), *Молски акорди* (2008), *Трезвењаци на њјано лађи* (2010), *По(в)рајнички реквијем* (2012), *Аијака на Ишаку* (2015), *Ћујања из Горе* (2016) и *Пустоловине бачкој ојсенара* (2018); књиге есеја, (п)огледа и маргиналија *Под ошровним љлашћом* (2010) и *На ничијој земљи* (2016); књигу публицистичких текстова *Слађење јорчином* (2008); књигу драма *Наше домаће ствари*

(2020). У коауторству са Бојаном Јовановићем написао је књигу *Чишћење џророчанства* (2011). Добио је Андрићеву награду (2009), Награду „Дејан Медаковић“ (2011), и Награду „Меша Селимовић“ (2017), а за допринос развоју библиотечко-информационе делатности и културе у Републици Србији Награду „Ђура Даничић“ за 2013. годину. Делови романа, приповетке и есеји преводени су му на енглески, немачки, пољски и украјински језик. Књига приповедака *Молски акорди* преведена је на македонски језик. Од 2002. до 2011. године био је главни уредник часописа за књижевност *Кораци*. Живи у Крагујевцу.

Жозеф Жубер (Joseph Joubert; 1754, Монтињак – 1824, Париз, Француска), француски писац, остао је познат по свескама које је водио од 1786. до смрти. Оне су објављене постхумно, најпре у фрагментима, као збирке мисли (у редакцији Шатобријана, 1838, па Пола де Ренала, 1850). Тек 1938. свеске ће добити интегрално издање, у редакцији Андреа Бонијеа. Избор из *Свезака* на енглески је превео Пол Остер (1983). Године 1994. изаћи ће и рукописно издање четири Жуберове свеске, у редакцији Дејвида Кинлоха и Филипа Манжоа, које ће први пут указати на ликовну димензију његовог подухвата. Без обзира на то, Жубер се и данас пре свега поима као аутор моралистичких максима. Дела: *Les Carnets de Joseph Joubert*, I–II, 1938.

Алекс Калдиеро (Alex Caldiero; 1949, Ликодија Еубеа, Сицилија), амрички песник, сонософер и перформер. Одрастао је у Њујорку. Живи и ради на Универзитету у Прову. Добитник је низа угледних признања у Америци, за поезију и уметност перформанса. Заступљен је у чувеној антологији *Text-Sound Texts* и у *Речнику авангарде* Ричарда Костеланеца. Аутор је више десетина књига поезије. Извођач више стотина перформанса. Саоснивач друштва за очување сицилијанског језика и традиције. Сакупљач народних умотворина у Грчкој, Турској, на Сицилији и Сардинији.

Најаша Каммарк (1974, Фоча), магистрирала је и докторирала на Одсеку за англистику на Филозофском факултету у Новом Саду. Објавила је студију о савременој аустралијској прози под насловом *Три лица аустралијске прозе* (2004) и заједно са Мајклом Вајлдингом приредила антологију савремене аустралијске прозе *Приче из безвремене земље* (2012). Живи у Мелбурну.

Тања Крајујевић (1946, Сента), дипломирала је и магистрала на Филолошком факултету у Београду, на групи за Општу књижевност са теоријом књижевности. Објавила је преко двадесет књига поезије и девет књига есејистичких и књижевно-критичких текстова. Заступљена је у више антологија савремене српске поезије у земљи и иностранству. Песме су јој превеђене на енглески, немачки, шпански, мађарски, холандски, бугарски, македонски, словеначки, руски, белоруски и есперанто. Више од петнаест година бавила се издавачким радом. Добитница је значајних домаћих признања. Живи у Земуру.

Ђорђе Кубурић (1958, Бачко Петрово Село), објавио је осам књига песама: *Врховна шачка* (1988), *Поема о празном простору* (1990), *Прљаве кошчице* (1992), *Градовник* (1997), *Разледнице ноћне њице* (2002), *Зашто волим виски* (2006), *Blue Moon* (2010, Награда „Ленкин прстен“) и *Песме из дворишта* (2016). Поезија му је преведена на више европских језика. Живи у Суботици.

Урсула К. Ле Гвин (Ursula Kroeber Le Guin; 1929, Беркли, САД – 2018, Портланд, САД), америчка списатељица романа, књига за децу и кратких прича, већином у жанру фантазије и научне фантастике. Писала је и поезију и есеје. Од првог објављивања шездесетих их година, њен рад често описује футуристичне или измишљене светове сличне нашим у политици, природном окружењу, узрасту, религији, сексуалности и етнографији. Неколико пута је освајала Хјуго, Небула, Локус и Светску награду за фантастику. Године 2014. је одликована медаљом National Book Award за истакнут допринос америчкој књижевности. Дела: књиге о Земљоморју – *Чаробњак Земљоморја* (1968), *Гробнице Аиуана* (1971), *Најдаља обала* (1972), *Техану* (1990), *Приче из Земљоморја* (2001), *Друи Вејар* (2002); Хаински циклус – *Роканонов свет* (1966), *Планеја изнансија* (1966), *Град ујавара* (1967), *Лева рука шаме* (1969), *Човек празних шака* (1974), *Свет се каже шума* (1976), *Четири корака до опроштаја* (1995), *Причање* (2000); остало – *Небески стуби* (1971), *Дванаест четврти вејра* (1975), *Дивљи анђели* (1975), *Орсинијске приче* (1976), *Чайлино око* (1978), *Језик ноћи* (1979), *Малафрена* (1979), *Почетишће* (1980), *Ружа комјаса* (1982), *Сјално се враћајући кући* (1985), *Рибар унутрашњеј мора* (1994), *Лавинија* (2008).

Ивана Максић (1984, Крагујевац), пише поезију, цртице, есеје и преводи са енглеског језика. Објавила је књиге поезије *О шело швори ме* (2011), *Изван комуникације* (2013), *La mia paura di essere schiava* (на италијанском, 2014). Поезија јој је заступљена у антологијама и зборницима: *Рукописи* 33 (2010), *Ван, љу: free* (2012), *РЕСТАРТ* (2014), *Меко њкиво* (2015), *Ово није дом* – песникиње о миграцији (2017). Уредила је Зборник поезије социјалне тематике *До зуба у времену* (2014) и регионални зборник социјалне и ангажоване поезије *РЕЗ* (2016). Главна је уредница новина *МАМАЦ*. Као прекарна онлајн професорка предаје енглески језик хиљадама људи широм света.

Јелена Маринков (1993, Кикинда), дипломирала је на Филолошком факултету у Београду, на студијском програму Српска књижевност и језик са компаратистиком. Мастер студије завршила на истом факултету. Тренутно је докторанд на модулу Српска књижевност и стипендиста Министарства просвете. Објављује научне радове, књижевну критику, поезију и прозу у периодици. Добитница Награде „Ђура Ђуканов“ 2015. године за збирку прича *Исцрпљене приче*, Награде „Бал у Елемиру“ за хумористичко-сатиричну причу 2017. године и прве награде на конкурс за најбољи есеј о Дису 2020.

Џералд Марнејн (Gerald Murnane; 1939, Кобург, Викторија, Аустралија), аустралијски писац. Дипломирао је на Универзитету Мелбурна и дуго година предавао креативно писање у разним образовним институцијама. Добитник је свих најзначајнијих аустралијских награда за књижевност. Објављена дела: *Tamarisk Row* (1974), *A Lifetime on Clouds* (1976), *The Plains* (1982; срп. превод *Равнице*, Мали врт, Београд, 2020), *Landscape With Landscape* (1985), *Inland* (1988), *Velvet Waters* (1990), *Emerald Blue* (1995), *Invisible Yet Enduring Lilacs* (2005), *Barley Patch* (2009), *A History of Books* (2012), *A Million Windows* (2014), *Something for the Pain: A Memoir of the Turf* (2015), *Border Districts* (2017), *Collected Short Fiction* (2018), *A Season on Earth* (2019), *Green Shadows and Other Poems* (2019).

Дајана Милованов (1993), тренутно похађа докторске студије на Одсеку за компаративну књижевност Филозофског факултета у Новом Саду. Живи у Бечеју.

Милан Мицић (1961, Зрењанин), доктор историјских наука. Члан Друштва књижевника Војводине. Добитник награде „Стеван Сремац“ за кратку причу 1999. године. Превођен на румунски. Аутор двадесетак књига из историографије, историјске есејистике, документарне прозе и поезије. Живи у Новом Саду.

Иванка Мојиљска (1981), бугарска списатељица. Студирала је позоришну режију, а дипломирала односе с јавношћу на Софијском универзитету. Објавила је збирке поезије *ДНК* (2004) и *Иначе казано* (2010), као и романе *Скровишта* (2007) и *Изненадне улице* (2013). Добитница је Награде „Пегаз“ за песнички првенац. Живи у Софији.

Арђеа Панајојовић је доцент на Факултету за стране језике Алфа БК универзитета. Дипломирала је и докторирала са тезом „Једноставност, природност, слобода и неизрецивост: даоизам у делу Урсуле Ле Гвин“ на Филолошком факултету у Београду. Објавила је *Енглеско-српски и српско-енглески стандардни речник са грамађицом енглеског језика*, већи број научних радова, превода и приређених издања и учествовала на бројним научним конференцијама у земљи и иностранству. Уредница је часописа за језик, књижевност и културу *Речи*. Области њеног научног интересовања су англофона књижевност, англо-кinesке културне везе, kinesка филозофија и превођење.

Здравко Пејровић (1981, Бечеј), дипломирао је, магистрирао и докторирао на Одсеку за српску књижевност и језик Филозофског факултета у Новом Саду. Објавио је студију *Креативни хаос „Бурлеске јосјодина Перуна боја јрома“* (2011). Живи у Бечеју.

Жарко Радаковић (1947, Нови Сад), школовао се у Земуну (основна школа и гимназија), Београду (студије светске књижевности), Тибингену (студије германистике, историје уметности и филозофије). Аутор романа: *Tübingen* (1990), *Понављања* (са Скотом Аботом, 1994), *Книфер* (1994), *Емиграција* (1997), *Појнег* (2002), *Вампири & Разумни речник* (са Скотом Аботом, 2008), *Сврах од емиграције* (2009), *Кречење* (2018) и *Кафана* (2019). Сарађивао са уметницима Давидом Албахаријем (*Књија о музици*, 2013), Ером Миливојевићем (перформанси *Medex*, 1971; *Корњача*, 1973; *Лабугово*

језеро, 1974), Јулијем Книфером (монографија *Јулије Книфер*, 1990) и Нином Попс (библиофилско издање *Der Bildverlust / Губишак слике*, 2007). Аутор је више зборника и антологија, као и избора српске књижевности на немачком језику *Tragische Intensität Europas* (2008). Уређивао је немачки часопис за књижевност и уметност *Das Nachtcafé*. Од 1990. живи у Келну.

Драјиња Рамадански (1953, Сента), пише студије, есеје, чланке и приказе, преводи с руског, мађарског и енглеског. Магистрирала и докторирала на наративним стратегијама В. Розанова, односно Ф. Достојевског. Од 1980. прати одређене ствараоце из руске књижевности, преводиће и коментаришући њихова дела (М. Башкирцева, Ф. Сологуб, В. Шкловски, М. Цветајева, есејистика М. Епштејна и А. Гениса, представници руског концептуализма, поезија Ј. Бродског, теоријска продукција Ј. Тићанова итд.). Објављена студија: *Снешко у шројима – превођење с лица на наличје* (2011) и књига прозе *Или не* (2017). Предаје на Катедри за русистику у Новом Саду.

Тајјана Росић (1962), докторила је, магистрирала и дипломирала на Филолошком факултету Универзитета у Београду. Редовна је професорка на Факултету за медије и комуникације Универзитета Сингидунум у Београду, где предаје предмете из области студија културе, рода, књижевности и медија. Научна је сарадница на Институту за књижевност и уметност у Београду и гостујућа професорка на докторском програму Филолошко-уметничког факултета Универзитета у Крагујевцу. Током академске 2016–17. године била је гостујућа професорка на одсеку за славистику Универзитета Мичиген, САД. Књижевна је теоретичарка и критичарка, као и ауторка бројних националних, регионалних и међународних пројеката из области родне, културне и медијске политике. Била је уредница регионалног часописа за културу *Сарајевске свеске*, *Belgrade Journal of Media and Communications*, *ФМК* и часописа *Женске студије* Центра за женске студије у Београду. Тренутно се бави студијама културе отпора у свету глобалних медија као и критичким студијама рода, маскулинитета и женског ауторства у контексту транзиционе постјугословенске и балканске културе сећања. Ауторка је и уредница следећих књига: *Representation of Gender Minority Groups in Media: Serbia, Montenegro, Macedonia*

(ур., 2015) *(Анџи)уџојије шела: рејрезентација маскулинишета у савременој српској прози* (2014), *Миш о савршеној биографији: Данило Киш и фигура јисца у српској култури* (2008), *Theory and Politics of Gender: the Representation of Gender Identities in Literatures and Cultures of Balkans and Southeastern Europe* (2008), *Произвољност дневника* (1994). Живи у Београду.

Бојан Савић Осџојић (1983, Београд), дипломирао је француски језик и књижевност на Филолошком факултету у Београду. Мастер студије из компаративне књижевности завршио је у Ници. Сарађује са издавачким кућама као слободни преводилац. Аутор је бројних темата о француској књижевности XX века, заступљених у књижевној периодици (Филип Жакоте, Жак Дипен, ОуЛиПо, Ремон Русел, Антонен Арто). Један је од уредника књижевног часописа *Аџон*. Аутор књига поезије: *Сиварање истиине* (2003), *Тројуге* (2010), *Стереорама* (2013), *Јеретиички дајив* (2014), *Прскалица* (2019), као и прозних књига *Алеаџориј* (2013), *Погли јодли џсалми* (2016), *Пункџи* (2017) и *Нема оазе: луфџроман* (2018). Живи у Београду.

Зорана Симић (1992, Брус), докторанткиња је на Филолошком факултету Универзитета у Београду, где је завршила и основне и мастер студије (Општа књижевност и теорија књижевности). Тренутно је ангажована на пројекту Института за књижевност и уметност намењеном изучавању књижевне периодике, као стипендисткиња Министарства просвете, науке и технолошког развоја. Живи у Београду.

Шарлоџа Сивак (Charlotte Spivack; 1929), радила је на Универзитету Фиск у Нешвилу и Универзитету Масачусетса у Амхерсту. Објављена дела: *Early English Drama* (1966), *George Chapman* (1967), *The Comedy of Evil on Shakespeare's Stage* (1978), *Ursula K. Le Guin* (1984), *Merlin's Daughters: Contemporary Women Writers of Fantasy* (1987), *Merlin: A Thousand Heroes with One Face* (1994), *The Company of Camelot* (1994), *Archetypal Readings of Medieval Literature* (2002).

Срђан Срџић (1977, Кикинда), дипломирао је на Катедри за општу књижевност и теорију књижевности на Филолошком факултету у Београду. На истом факултету је одбранио докторску тезу *Однос фикције и сиварности у Џонашана Свиџија*.

Запослен је у Гимназији „Душан Васиљев“ у Кикинди и на месту координатора истоименог севернобанатског Центра за таленте. Волонтерски уређује део књижевног програма за потребе Народне библиотеке „Јован Поповић“ из Кикинде, при којој је оформио Радионицу креативног читања. Главни је уредник међународног фестивала кратке приче *Кикинда Схорџи*. С Владимиром Арсенићем води Радионицу креативног писања у Београдском читалишту, а заједно су и оснивачи издавачке куће „Партизанска књига“. Радио је у редакцијама више књижевних часописа, а последњих неколико година активно се бави уредничким послом, специфично регионалном и англосаксонском прозом. Један је од победника конкурса за најбољу необјављену причу интернет сајта www.бестселер.нет, а добитник је и прве награде за прозу на конкурс у зрењанинског часописа „Улазница“ (2007), стипендије Фонда „Борислав Пекић“, те награда „Биљана Јовановић“ и „Едо Будиша“. Објавио је романе *Мрџво јоље* (2010), *Саџори* (2013) и *Сребрна мајла џада* (2017), збирке прича *Есџирандо* (2011) и *Сајоревана* (2014), као и књигу есеја *Зайиси из чиџања* (2014).

Слађана Сјаменковић (1991, Лесковац), асистент је на Одсеку за енглески језик и књижевност на Филозофском факултету у Новом Саду. Диплому основних и мастер студија стекла је такође на Филозофском факултету, где је и наставила са докторским студијама у оквиру којих се бави савременом америчком књижевношћу, постмодернизмом и медијским студијама. Члан је Удружења за англоамеричке студије (Serbian Association for Anglo-American Studies). Предаје енглески језик у Центру за језике при Филозофском факултету у Новом Саду. Била је сарадник портала *Кулџивиџи* се, где је објављивала текстове о класичној и популарној култури. Живи и ради у Новом Саду.

Владимир Сџојнић (1980, Београд), дипломирао је на Правном факултету у Београду 2005. године. Поезију, есеје и књижевне приказе објављивао је у бројним домаћим и регионалним књижевним часописима, дневним листовима, антологијама и зборницима. Песме су му преведене на пољски, француски, енглески, мађарски и словеначки језик. Добитник је Награде „Млади Дис“ за најбољи необјављени песнички рукопис у 2008. години. Објавио је књиге песама: *Време се завршило* (2008), *Фоџоалбум* (2010), *Czas się zakończy*

(друго издање књиге *Време се завршило*, на полском језику, Краков, 2011), *Позив на саучесништво* (2011), *Куишја* (2013) и *Реверб* (2015). Приредио је антологију нове српске поезије *Просјори и фијуре, избор из нове српске поезије* (2012). Са Владимиром Ђуришићем приредио књигу изабране младе српске поезије *Ван, џу, фрее* (2013). Преводи са енглеског језика. Живи у Земуњу.

Ивана 3. Танасијевић (1987, Крагујевац), завршила је основне и мастер студије на Катедри за Српски језик и књижевност Филолошко-уметничког факултета у Крагујевцу. Пише и објављује књижевну критику, есеје, студије, рецензије. Поља интересовања: српска књижевност модернизма и постмодернизма, савремене књижевне теорије, књижевна критика.

Драјана В. Тодоресков (1975, Нови Сад), доктор књижевности, књижевна критичарка и историчарка књижевности. Објавила је књиге: *Сћеријине пародије – искушења (поетско)модерној чишћања* (2009), *Дан, коншексј, брзина вејтра* (2010), *Писајши даље – изабране кришке* (2012), *Тело песме* (2013), *Трајом кочења: присвајање, преодевање и раслојавање сћварности у поетици Јудит Шалио* (2014), *Збојом, причана истино – Оледи о сћрашћујима српских приповедача* (2015), *Јунаци наших вароши – Оледи и кришке о савременим српским приповедачима и њиховим ликовима* (2017). Члан је Управног одбора Српског књижевног друштва. Ради у Матици српској као виши стручни сарадник – лексикографски редактор на пројекту *Српска енциклопедија*. Живи у Новом Саду.

Јасмина Тојић (1977, Панчево), пише поезију, повремено прозу, есеје и књижевне приказе. Објавила је шест песничких књига и неколико прича у различитим књижевним пројектима. Уређује Рукописе – Зборник поезије и кратке прозе младих с простора бивше Југославије (Дом омладине Панчево), а координатор је и уредник песничке едиције „Најбоља“ (Удружење књижевника Панчева). Песме су јој заступљене у прегледима и антологијама савремене српске поезије, и преведене на неколико језика. Добитница је неколико резиденцијалних програма за писце (Култур Контакт, Камов резиденција, РОНДО Грац, Балтички центар за писце и преводиоце, Традуки, Кремс, Reading Balkans). Тренутно ради као средњошколски професор и модерира књижевни програм у Панчеву.

Тијана Тройин (1977, Београд), докторирала на Филолошком факултету у Београду са тезом „Теоријски аспекти превођења књижевности за децу са становишта студија културе“. Објавила монографију *Мојив Аркадије у дејој књижевности* (2006) и више десетина радова у периодици, најчешће о књижевности за децу, теорији и поетици превођења и фантастичној књижевности. Преводи са немачког и енглеског (важнији преводи укључују дела Марсела Бајера, Елфриде Јелинек, Леа Перуца, Кристофа Рансмајера и Франца Кафке). Запослена у Институту за књижевност и уметност у Београду од 2003. године.

Дарко Тушевљаковић (1978, Зеница, БиХ), прву причу објавио је 2002. године у регионалној антологији приређеној у сарадњи с Унеском и од тада објављује краћу и дужу прозу у разним часописима и антологијама у земљи и региону. Године 2004. добио је Награду „Лазар Комарчић“ за најбољу новелу. Између 2010. и 2019. објавио је две збирке прича (*Људске вибрације*, *Накнадне истине*), као и три романа (*Сенка наше жеље*, *Јаз*, *Јејермајстер*). Дела су му се нашла у ужим изборима за НИН-ову, Виталову и Андрићеву награду. За роман *Јаз* добио је 2017. Европску награду за књижевност. *Јаз* је преведен на енглески, италијански, бугарски и албански језик. Живи у Београду и ради као уредник и преводилац. Између осталих, превео је дела Џина Вулфа, Урсуле К. Ле Гвин, Чајне Мјевила и Грејама Грина.

Ибрахим Хаџић (1944, Рожаје, Црна Гора), књижевник, песник и дугогодишњи уредник Школског програма Телевизије Београд. Дипломирао је на Филозофском факултету у Београду, на Одсеку за историју уметности. Песме су му превеђене на више страних језика. Заступљен је у бројним антологијама и хрестоматијама. Уређивао је поезију у студентском листу *Сћуденј* школске 1968/69 и у часопису *Мосјови* 2001–2005. године. Осим књижевношћу, бави се изучавањем гљива. Један је од тројице оснивача Миколошког друштва Србије. Штампao је седам књига о гљивама (две у коауторству са проф. др Јеленом Вукојевић, шефом миколошког кабинета Биолошког факултета у Београду). Објавио је више књига поезије за које је добио неколико значајних књижевних награда, а његово стваралаштво представљено је у зборнику *Боја околине: зборник о песнишћу Ибрахима Хаџића*. Преводи поезију с руског језика. Живи у Београду.

Драјослав Чуйић (1978, Суботица), некадашњи припадник књижевне групе *Зона*, у оквиру чијег деловања излази заједничка књига поезије *Лешиници* (2001). Објављивао је своје радове у књижевној периодици и у електронском часопису за културу, уметност и хуманистику *Културни херој*. Објавио је књигу прозаида/кратких прича *Омфалион или Песме божанској лакрдијаша* (2018). До сада је своје радове из области визуалних уметности излагао на једној самосталној изложби, и на бројним групним изложбама. Живи у Новом Саду.

Фредерик Џејмсон (*Frederic Jameson*; 1934, Кливленд, САД), амерички теоретичар књижевности и савремене културе. У својим делима ослања се на традицију западног марксизма, при том узимајући у обзир значајне модерне као и традиционалне немарксистичке идеје и концеп-

те. Дипломирао је на Хавефорду 1954, а докторат је одбранио на Јејлу 1960. године. Аутор је бројних дела из области теорије књижевности, од којих су код нас објављена *Марксизам и форма: дијалектичке теорије књижевности XX века* (1974) и *Ушамници језика: критички приказ структурализма и руског формализма* (1978). Из области теорије културе најуглађеније су *The Political Unconscious, Narrative as a Socially Symbolic Act* (1981) и *Postmodernism, The Cultural Logic of Late Capitalism* (1991).

Преграј Шайоња (1972, Нови Сад), дипломирао је енглески језик и књижевност на Филозофском факултету у Новом Саду. Превео је књиге Дорис Лесинг, Алис Манро, Ајрис Мердок, Флена О'Брајана, Луиз Велш, Мишела Фејбера... Добитник је награде Друштва књижевника Војводине за превод године (2007). Живи у Новом Саду.

CIP – Каталогизација у публикацији
Библиотека Матице српске, Нови Сад

82(05)

POLJA : časopis za književnost i teoriju / urednik
Alen Bešić. – God. 1, br. 1 (1955) – . – Novi Sad : Kulturni
centar Novog Sada, 1955 – . – 23 cm

Šest brojeva godišnje
ISSN 0032-3578

COBISS.SR-ID 5142786